

Για τους-τις αγωνιζόμενους-ες μετανάστες-ριες στην πλατεία Σαπφούς

Τη στιγμή που οι στρατιωτικοαστυνομικές επιχειρήσεις αποτροπής εξελίσσονται αμείωτες, στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα με άγνωστο αριθμό ναυαγίων και νεκρών, η πειθάρχηση και ο αποκλεισμός όσων καταφέρουν να περάσουν εντατικοποιούνται. Η υποτίμηση, η εξαθλίωση και η καταστολή στα κέντρα κράτησης αποτελούν, ανοιχτά πλέον, τις πολιτικές που εφαρμόζει το ελληνικό κράτος απέναντι στους-ις μετανάστες-ριες για να περάσει τα μηνύματα του προς όλες τις κατευθύνσεις. Ο μαζικός εγκλωβισμός στα νησιά, που είναι εγκατεστημένα τα hot spots, κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης, η απομόνωσή τους από τους αστικούς ιστούς και τις αλληλέγγυες δομές και η βίαιη καταστολή όσων τολμήσουν να αμφισβητήσουν αυτή τη συνθήκη αποτελούν γνώριμες εικόνες και για τους πλέον ανυποψίαστους. Οι μετανάστες που καταφθάνουν αποτελούν για ακόμα μία φορά το σώμα για την άσκηση τοπικών και εθνικών πολιτικών. Η «σύμπλευση» όλων των δυνάμεων για την αντιμετώπιση της δυσμενούς συνθήκης όπου η Ελλάδα έχει περιέλθει ως συνοριακό κράτος της Ευρώπης, η ταύτιση με τα ρατσιστικά αφηγήματα που παρουσιάζουν τους μετανάστες είτε ως απειλή είτε ως θύματα και φυσικά η αναπαραγωγή του κεφαλαίου μέσα από το τεράστιο σύμπλεγμα της πολεμικής και ανθρωπιστικής βιομηχανίας που έχει στηθεί, είναι τα οχήματα που προσπαθούν να μετατρέψουν τους μετανάστες-ριες σε απλούς κομπάρσους της ζωής τους. Ως ικέτες για μία πιθανή ευκαιρία να περάσουν στα εδάφη της Ευρώπης νόμιμα ή παράνομα, πρέπει να παραμένουν αόρατοι, παθητικοί και άβουλοι. Υπάρχουν όμως πάντα αυτοί και αυτές που δεν θα πειθαρχήσουν. Οδηγούμενοι τότε από συνείδηση, τότε από το αδιέξοδο και τότε από την απελπισία θα ορθώσουν το ανάστημά τους και θα βγούνε μπροστά διαρρηγνύοντας, τουλάχιστον, το καθεστώς αορατότητας στο οποίο είναι καταδικασμένοι.

Έτσι και οι μετανάστες και μετανάστριες που συνεχίζουν να βρίσκονται αγωνιζόμενοι-ες στην κεντρική πλατεία της Μυτιλήνης. Ξεκινώντας από μία απλή διαμαρτυρία στις 20 Οκτωβρίου αρνούμενοι-ες να συνεχίζουν να ζουν στις συνθήκες εξαθλίωσης του κέντρου κράτησης της Μόριας, βρέθηκαν να διεκδικούν πολλά παραπάνω. Είδαν τους μπάτσους να τρομοκρατούν τους ίδιους και τους αλληλέγγυους για συλλήψεις, είδαν τις διάφορες υπηρεσίες να απομακρύνουν πολλούς δίνοντας τους ψεύτικες υποσχέσεις, είδαν να περικυκλώνονται από στρατό και νέους με περιβολές παρέλασης στις φιέστες των εθνικιστικών επετείων, είδαν τους τοπικούς «παράγοντες» να τους τραμπουκίζουν και να τους διώχνουν, είδαν μικρούς και μεγάλους να λιποθυμούν από την εξάντληση και τα ασθενοφόρα να αρνούνται να τους πάρουν, είδαν «πολιτιστικούς» συλλόγους να τους πετάνε έξω από καταλύματα που τους είχαν προσφερθεί για να προστατευθούν από τις καιρικές συνθήκες. Όμως αυτοί συνεχίζουν να παραμένουν εκεί. Άνδρες και γυναίκες από διαφορετικές χώρες προέλευσης, με τον μικρότερο να είναι μόλις 11 μηνών, σε διαφορετικά στάδια καταγραφής και αιτημάτων ασύλου, αρνούμενοι-ες να υποκύψουν σε οποιοδήποτε διαχωρισμό αντιλαμβανόμενοι την ανάγκη να συνεχίσουν όλοι μαζί.

Στεκόμαστε δίπλα τους αντλώντας καθημερινά μαθήματα θάρρους, συνείδησης και αγώνα. Αλληλέγγυοι-ες στον αγώνα τους όπως και σε κάθε αγώνα που δίνεται. Στέλνοντας σινιάλα αλληλεγγύης στους αγωνιζόμενους μετανάστες της πλ. Συντάγματος, στους 8 διωκόμενους μετανάστες από την Πέτρου Ράλλη, στους 35 διωκόμενους για τα εξεγερσιακά γεγονότα του Ιουλίου στο κέντρο κράτησης της Μόριας.

Αγωνιζόμενοι για ένα κόσμο ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης.

Musaferat

Νοέμβριος 2017